

Aquet quento va pasar fa molts de anys perque a mí m'el contave mon iaio. Es trate de les contalles de dos germans masovers del terme de Vall de Roures, no mén recordo si eren mitjers del más de La Torreta o del Más del pí, la cuestió es que els dos eren solters, el un es die Manuel y ere molt treballador pero les xiques no li feien cas perque ere molt feo, ara sí, ere molt bona persona.

El altre es die Jaume y ere molt gandul, pinxet y gastador.

Els dos vivien en els seus pares que commençant a ser matjors.

Un dia el Jaume li va dir a Manuel :

- Mira Manuel he pensat que podiem anar a Sorita que hi ha una Mare de Deu que es diu la Balma per demanarli que mos trovo una dona per a cada un.

El Manuel amb els ulls retillents va contestar:

- Sí que n'he sentit parlar de la mare de deu de la Balma y he sentit que es molt bona curant els mals del dimoni, y esto que nos pase a natres de no trovar novia segur que es cosa del dimoni , pero si tan fácil siguere penso que hi anirien tots.

El Jaume va dir:

- Sí pero natres ferem penitencia, ferem el camí a peu, sense caballeria, mes que res perque no en tenim, y a mes a mes caminarem tot el camí en les sabates plenes totes de sigrons. Aixina que si estas d' acord , li direm als pares que ens dixon marchar un parell de dies y que ens donon algo de diners per fer el viatge.

El Manuel estae convensut pero li dolien els dos dies perque estave preparant la terra per a sembrar, y sabie que de perres no els sobraen. Els pares els van deixar marchar y de perres en van donar a Manuel les justetes per encendre dos veletes a la mare de deu. Al Jaume ya se en van guardar prou de donarli res perque s'ho haguere gastat en tabernes. A punta de eixir el sol van eixir els dos germans camí de Fontdespatlla, despres vant pasar per Montroig y preguntant als venters, es van dirigir cap a Torre D'Árques y allí vant fer nit a una pallissa que el amo els va donar permis.

El Manuel va fer el cami rabiante de mal, los sigrons se li clavaen a la planta dels peus i li feien mes mal que si fosen pedres .En canvi el Jaume no es queixae res i li die a son germa que aguantare el mal, que havien de fe penitencia .

En son dema van puxar per els masos dels collados y mortets de fam van parar al mas d' Omella vore si els donaen algo de mintjar .

En aquell mas hi havien moltes xiques, cosa que sen va acatar de seguida el Jaume.

- Bon dia sinyó , anem cap a la Balma i li demanariem que ens donare algo de minjar perque desde ahir que no em minjat res mes que quatre bellotes que em trovat pel camí.

A continuació mestrestant menjaen unes sopes de pa sec li van contar la historia de la seva penitencia, ya que el amo del mas es va acatar apresada de la malaltia dels peus de Manuel. Lo signyo ere molt espavilat i es va adonar conte de lo bo y treballador que en ere un y de la ganduleria del altre.

El Jaume com ere molt tirat per endavant va demanarli al amo del mas que com tenie moltes xiques que si el tema de la Penitencia els anave bé, pos que els dos germans es podien cassar en dos de les filles del más.

El Amo va dir:

Ixo, hi pensaré mestresant valtres esteu a la Balma y quan torneu tos ficaré un sarronet de menjar a cada un y quan arriveu al vostre más podreu triar lo que mes us convingue.

Fartets de caminar van arribar al riu ont damunt es trovae una cova tapiada i dintre hi ere la mare de Deu.

El Manuel no podie ni plorar de tant malt que li feien els peus, en cavi el Jaume ni se li notae res de cap mal.

Van entrar a visitar a la mare de deu i a demanarli dos dones per casarsen y el Manuel va encendre una veleta, dic una soles, perque les perres de l'altra se les va gastar el Jaume en dos gots de ví.

Quan van eixir , el Manuel que no podie parlar del mal que li feient els sigrons als peus i va preguntar al seu germá:

- Escolta Jaume no puc comprendre com has pogut fer tots el viatge amb els peus plens de sigrons y no te he sentit cap queixa de mal.

El Jaume va dir:

- Pos molt facil, yo et vaig dir sigrons, pero yo me els vaig ficar bullits.

El Manuel casi mate al seu germa del engany pero com estae molt aveat de les seues trastaes va decidir tornar cap al mas.

Van fer el viatge de tornada un devant del altre, i soles es van parlar per entrar al Mas de Omella per arreplegar els sarronets que els habie promés el amo.

Manuel va contar-li al pare de les xiques el que li habie pasat amb els sigrons y aquell homme feie molt de temps que no es reie tant agust.

Els va donar un sarronet amb minjar a cada un com els habie promés y els va dir que no el obriren fins arriuar al más.

De veres les xiques eren molt guapes y boniques, totes coloradetes de cara. Molt contents es van ficar el pares de vorels arriuar y els dos germans van contar el que els habie pasat.

Va arriuar el moment de obrir els sarrons, Manuel va trovar dins un bon tros de pernil amb pa blanet i un paperet que ficae que tornare a casarse quan vulguere.

El Jaume esperant un altre tros de pernil, va obrir el sarró i va trovar una carbassa molt gran, y desde entonces es diu donar Carbassa cuant demanes a una xica y esta no et vol.